

Arrest

**nr. 62 243 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LESPAGNARD, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 6 oktober 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als bloedverwant in neerdalende lijn. Op 17 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 06.10.2010 door W., X. (...), geboren te Zhejiang, op 24.09.1979 en van Chinese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: de vertaling van het attest van onvermogen gebeurde niet door een beëdigde vertaler. Aangezien het originele document in het Chinees is opgesteld, kan bijgevolg niet met zekerheid gesteld worden dat de vertaling van het document correct is. Bovendien stelt de vertaling dat betrokkene zelf verklaard heeft onvermogen te zijn. Een dergelijke verklaring kan evenmin aanvaard worden aangezien dit geen officieel document, uitgegeven door de plaatselijke autoriteiten kan vervangen.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt één stortingsbewijs voor van de referentiepersoon aan betrokkene. Verder worden een reeks stortingsbewijzen voorgelegd waaruit niet blijkt wie het geld overmaakte en wie het geld ontvangen heeft. Op basis van één stortingsbewijs kan men niet stellen dat betrokkene heeft aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: uit de voorgelegde loonfiches kan niet afgeleid worden sedert wanneer de referentiepersoon in dienst is bij het bedrijf of onder welk soort contract betrokkene daar werkt. Aangezien er verder geen arbeidscontract werd voorgelegd, heeft betrokkene niet aangetoond dat de referentiepersoon over een stabiel inkomen beschikt dat een effectieve tenlasteneming garandeert en waardoor betrokkene niet ten laste zal vallen van de openbare overheden.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, met name de artikelen 2 en 3, schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980, schending van de beginselen van goed bestuur, maken van een kennelijke beoordelingsfout." In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van het motiveringsbeginsel, het beginsel van fair play, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, "het principe van professionaliteit", het rechtszekerheidsbeginsel en het "principe van voorzorg."

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St, nr.110.071, 06.09.2002, R.v.St, nr.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004)

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

De bestreden beslissing werd lichtzinnig genomen omwille van een laksheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Dienst Vreemdelingenzaken kon minstens, alvorens de beslissing overhaast te nemen, zoals in casu is gebeurd, verzoeker ook hebben gevraagd het dossier aan te vullen, aangezien er overduidelijk op alle vlakken op zijn minste een begin van bewijs alreeds aanwezig was in het

administratief dossier, en heden verzoeker klaarblijkelijk in staat is de aanvullingen voor te leggen, eens hij op de hoogte is gesteld geworden van wat er technisch haperde aan zijn bewijsmateriaal.

Het is zeer betreurenswaardig dat hij ter kennis moest gesteld worden over wat nog technisch haperde aan zijn bewijsmateriaal via een allesvernietigende negatieve beslissing.

Waarom kon de Dienst Vreemdelingenzaken, alvorens een beslissing te nemen, niet simpelweg eerst aan verzoeker hebben gevraagd:

a. het Vorgelegde attest van onvermogen te laten bevestigen door de plaatselijke Chinese autoriteiten én het te voorzien van een beëdigde vertaling? Heden beschikt immers verzoeker over een attest dd. 25.09.2010 van de plaatselijke Chinese autoriteiten (de autoriteiten van He Cheng Zhen, district Qing Tian) vertaald door een beëdigd vertaler, waarin duidelijk wordt bevestigd dat verzoeker geen activa heeft in China, noch eigendommen, noch bronnen van inkomen en dat hij ten laste is van zijn moeder in België. Waarom kon de vraag niet eerder aan verzoeker worden gesteld?

b. meer precieze uitleg te verschaffen over de voorgelegde stortingsbewijzen vanwege de moeder aan de zoon? Heden beschikt immers verzoeker over attesten in verband met de vele stortingen gemaakt door zijn moeder, opgemaakt door BNP Paribas Fortis, de bank van zijn moeder.

Verzoeker diende bij zijn aanvraag een bewijs in van "opdracht internationale betaling" dd. 23.09.2009 voor 100,00,-€ waarin duidelijk de naam van de moeder staat vermeld als opdrachtgever en de naam van verzoeker als begunstigde;

- Verzoeker diende bij zijn aanvraag ook een bewijs in van "doorlopende opdracht naar het buitenland" voor een maandelijkse som van 100,00,-€ vanaf 24.10.2009 waarin weerom duidelijk de naam van de moeder staat vermeld als opdrachtgever en de naam van verzoeker als begunstigde;

Ten exemplatieve titel van het bovenstaande diende verzoeker bij zijn aanvraag tenslotte enkele voorbeelden in als bewijs dat deze doorlopende opdracht ook effectief is. Hij gaf als voorbeeld de maandelijkse stortingen van 100,00,-€ van 23.10.2009, 24.12.2009, 22.01.2010 en 24.09.2010. Deze bewijzen duiden verzoeker aan als begunstigde en het bankrekeningnummer van de opdrachtgever, welke identiek is aan het bankrekeningnummer is het contract van de doorlopende opdracht, welke duidelijk op naam staat van de moeder.

Het was dan ook zeer gemakkelijk voor verzoeker om door BNP Paribas Fortis, de bank van zijn moeder, een attest te laten opmaken dd. 04.03.2011 met betrekking tot alle stortingen (9 in totaal) a rato 100,00,-€ van het jaar 2010 aan haar zoon. Waarom kon de vraag niet eerder aan verzoeker worden gesteld?

c. meer precieze uitleg te verschaffen over de voorgelegde loonfiches van de moeder en ze te onderbouwen door de daaraan verbonden arbeidscontract? Heden beschikt immers verzoeker over een copie van de arbeidscontracten van zijn moeder en over meer loonfiches.

- Verzoeker diende bij zijn aanvraag ten exemplatieve titel 3 loonfiches in van zijn moeder, uitgeschreven op naam van de werkgever D.P. (...) NV, voor de periodes april, juni en juli 2010. Het klopt dat uit de loonfiches niet kon afgeleid worden sinds wanneer de moeder aldaar werkzaam was. Echter, waarom was deze vraag, ronduit een detail, niet aan verzoeker gesteld alvorens de beslissing te nemen?

Daarentegen mag er geenszins gesteld worden dat er uit de loonfiches niet kon afgeleid worden onder welk soort contract de moeder aldaar werkte. Op de 3 loonfiches staat echter zeer duidelijk: statuut arbeider en regime 30uren. Het gaat respectievelijk over netto-lonen van 1.082,18,-€ en 998,80,-€ en 1.094,29,-€.

- Heden beschikt immers verzoeker over een copie van de arbeidsovereenkomst tussen zijn moeder en de werkgever D.P. (...) NV, waaruit blijkt dat zij er tewerkgesteld was sinds 01.04.2010.

- Heden beschikt verzoeker tevens over een copie van het nieuwe arbeidscontract van zijn moeder, afgesloten op 14.01.2011 met de SPRL N. C. (...), met ingang op dezelfde datum. Zij is er tewerkgesteld als arbeider voor 30uren per week.

Hij beschikt tenslotte, ten exemplatieve titel, over 2 loonfiches van zijn moeder met betrekking tot haar tewerkstelling bij de SPRL N. C. (...): januari en februari 2011. Het gaat respectievelijk over netto-lonen van 753,49,-€ en 1.083,94,-€.

Met andere woorden, had verwerende partij, alvorens een beslissing te nemen, aan verzoeker om aanvullingen gevraagd, dan had zij deze in korte tijd en op correct wijze gekregen, zodat zij, op haar beurt, een correcte beslissing had kunnen nemen.

Het is overduidelijk dat op alle vlakken door verzoeker voor bewijsmateriaal, of op zijn minst een begin ervan, is gezorgd, welke verwerende partij normaliter al voldoende zou hebben moeten overtuigen om dit dossier serieus te nemen en niet zomaar van de tafel te vegen.

Met een greintje meer beroepstrots en correctheid had de Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst om meer uitleg gevraagd alvorens een beslissing te nemen.

Er diende bijgevolg niet dadelijk drastisch te worden overgegaan tot het nemen van een beslissing tot niet-verkrijg van het verblijfsrecht.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van de fair-play, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder, alsmede de verwerende partij, gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St. 02.02.2007, nr.167.411 ;R.v.St. 14.02.2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft zich slechts vastgepind op de technische onvolmaaktheden van de voorgelegde bewijzen, in plaats van om aanvulling te vragen.

Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen. Door zich slechts vast te pinnen op enkele technische onvolmaaktheden in het bewijsmateriaal en vervolgens overhaast zonder enig verder onderzoek een beslissing te nemen, lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit totaal anders is.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

Immers, de DVZ had dienen te oordelen dat op alle vlakken het begin van bewijs aanwezig is en dat het bijgevolg om een dossier gaat dat het verdient au sérieux te worden genomen, doch, dat er enkel nog één en ander dient aangevuld te worden.

Meer nog, de DVZ heeft zich bij het nemen van diens beslissing geen enkele moeite getroost om verzoeker uit te nodigen om de verschillende beginnen van bewijs dieper uit te werken.

Dan pas had de aanvraag van verzoeker eerlijk en correct behandeld geweest. Dit alles bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

Door de beslissing te nemen op 17.02.2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de andere beginselen van goed bestuur geschonden.

Waarom kon de Dienst Vreemdelingenzaken, met het oog op een goed bestuur, vooraleer een beslissing te nemen, verzoeker niet om aanvullingen op al de reeds voorgelegde bewijzen hebben gevraagd?

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is - quod certe non -, twijfelt verzoeker sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar plichten te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn aldus geschonden: principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play en onpartijdigheid, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid.

Het principe van voorzorg en het principe van motivatie werden hierboven reeds uitvoerig behandeld.

Verder zijn geschonden:

a.Het principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij achtte het niet nodig, om, voordat zij haar besluit nam, aan verzoeker de mogelijkheid te geven om de situatie toe te lichten, ook al heeft zij daartoe het recht en de plicht. Zij heeft zich partijdig opgesteld, door zich tevreden te stellen met wat er zich als documenten in het dossier bevond, waardoor zij geen blijk heeft gegeven van intellectuele eerlijkheid noch van initiatief door geen verder voorafgaand onderzoek voor te stellen. Daarenboven, heeft zij zich ook partijdig opgesteld door te zwaaien met slechts technische onvolmaaktheden in het bewijsmateriaal en te weigeren verder onderzoek te laten uitvoeren.

b. Het principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het dossier vooraleer een beslissing te nemen. Het lijkt wel alsof verwerende partij op de "opportuniteit", geboden door enkele technische haperingen in het bewijsmateriaal, is gesprongen om vlug een verblijfsrecht te weigeren en zodoende niet naar méér informatie heeft willen vragen alvorens te beslissen.

c. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Betreffende de voorgehouden schending van de formele motiveringsverplichting laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan hem het verblijf werd geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verzoekers - uitvoerige - beschouwingen zijn er in essentie op gericht dat hij meent dat de verwerende partij hem had moeten horen nopens de door hem voorgebrachte stukken, en bijkomende bewijsstukken had moeten opvragen.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoeker, die een aanvraag heeft ingediend om een verblijfsrecht te bekomen als bloedverwant op grond van het feit dat hij ten laste zou zijn van deze bloedverwant, zelf de nodige stukken moet aanbrengen tot staving van zijn bewering dat hij ten laste is van deze persoon.

Het komt niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om bijkomende stukken te gaan opvragen bij de verzoekende partij.

De hoorplicht vindt in casu geen toepassing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeker en van zijn aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (lang verblijf) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992,

Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen dan ook geenszins kunnen overtuigen. Bovendien werd aan verzoeker bij het indienen van diens aanvraag duidelijk meegedeeld welke bewijsstukken hij diende voor te leggen, met name:

"bewijzen voorafgaand aan de aanvraag financieel afhankelijk te zijn geweest van Z. S.(...) (bewijs van onvermogen in China, bewijs van niet-bezit onroerend goed in China, bewijzen van voorafgaande stortingen, ...) bewijzen stabiele en voldoende bestaansmiddelen van Z. S. (...), bewijs geldig ziekteverzekerd te zijn, bewijs dat niemand van het gezin ten laste is van het OCMW."

In de bestreden beslissing wordt het verblijf aan verzoeker geweigerd omwille van volgende motieven:

"(...) "

Verzoeker betwist niet deze stukken niet te hebben voorgelegd, doch meent enkel dat deze bijkomend bij hem hadden moeten worden opgevraagd.

De verwerende partij verwijst naar hetgeen hoger reeds werd opgemerkt, en wijst erop dat er niet alleen geen enkele verplichting bij de verwerende partij berust om bijkomend stukken op te vragen bij verzoeker, doch bovendien dat verzoeker duidelijk zelf allerminst diligent geweest is door het voorleggen van al te summiere, te weinig en nietszeggende stukken.

Terwijl hem nochtans bij zijn aanvraag was verduidelijkt waarvan hij precies het bewijs diende te leveren.

Op basis van de bij verzoeker opgevraagde bewijsstukken, en gelet op hetgeen verzoeker dan maar heeft voorgelegd, was het allerminst onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om aan verzoeker het verblijf te weigeren. Verzoeker kan de gevolgen van zijn eigen nalatigheid niet doorschuiven aan de verwerende partij.

Het is allerminst ernstig van verzoeker om te gaan stellen dat zijn dossier niet 'serieus' of 'correct' werd beoordeeld, daar waar hij manifest zelf in gebreke is gebleven om duidelijke en afdoende stavende stukken voor te brengen. Verzoeker geeft overigens zelf aan in zijn verzoekschrift bepaalde stukken slechts 'ten exemplatieve titel' te hebben voorgelegd. Echter werden aan verzoeker bewijsstukken opgevraagd, en niet slechts enkele 'exemplatieve' stukken!

Terwijl verzoeker thans niet dienstig nog stukken kan bijbrengen, nu de gemachtigde hiermee immers geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Gelet op het voorgaande en op de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en met inachtnaam van alle beginselen van behoorlijk bestuur, beslist aan verzoeker het verblijf te weigeren.

Verzoeker toont allerminst aan dat de beslissing onredelijk tot stand zou zijn gekomen, quod certe non.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien niet inhoudt "dat een bestuur slechts een beslissing mag nemen nadat het aan een vreemdeling die verzocht om tot een verblijf gemachtigd te worden kenbaar heeft gemaakt dat een weigeringsbeslissing overwogen wordt en hem de kans gegeven werd nieuwe overtuigingsstukken te laten opstellen en neerleggen." (R.v.V. nr. 55.587 dd. 04.02.2011)

Evenmin kan verzoeker dienstig verwijzen naar de beginselen van fair play of rechtszekerheid. Aan verzoeker werd verduidelijkt waarvan hij het bewijs diende te leveren, doch hij is in gebreke gebleven daartoe.

Verzoeker maakt met zijn bijzonder summiere beschouwingen desbetreffend allerminst een schending van het fair play-beginsel of rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk. Al evenmin maakt het feit dat de gemachtigde op objectieve en gemotiveerde wijze de stukken van verzoeker heeft beoordeeld, dat de gemachtigde niet 'onpartijdig' zou zijn. Het is niet omdat de beoordeling negatief is, deze daarom ook onmiddellijk 'partijdig' zou zijn.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook verzoekers enig middel niet ernstig is, en niet kan worden aangenomen."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat zij geen beëdigde vertaling van het Chinees attest van onvermogen voorgelegd heeft, dat het attest gesteund is op de eigen verklaringen van de verzoekende partij, dat zij onvoldoende aangetoond heeft in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon en dat de zij onvoldoende aangetoond heeft heden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend om een verblijfskaart te krijgen als familielid van een burger van de Unie, namelijk haar moeder.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die begeleden of zich bij hen voegen;"

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Uit de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat een vreemdeling die als zoon van een Belgische moeder een recht op verblijf voor meer dan drie maanden wenst te verkrijgen, ten eerste beneden de leeftijd van 21 jaar moet zijn of ten laste moet zijn van de Belgische ouder, en ten tweede moet hij zich bij zijn ouder voegen of haar/hem begeleiden.

In casu werd de verzoekende partij geboren op 24 september 1979. Bijgevolg dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij ten laste is van haar moeder. Op haar *“aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie”* wordt vermeld dat zij binnen de drie maanden, met name ten laatste op 5 januari 2011, de volgende documenten dient binnen te brengen: *“bewijzen voorafgaand aan de aanvraag financieel afhankelijk te zijn geweest van Z.S. (...) (bewijs van onvermogen in China, bewijs van niet-bezit onroerend goed in China, bewijzen van voorafgaande storting, ...) bewijzen stabiele en voldoende bestaansmiddelen van Z.S. (...), bewijzen geldig ziekteverzekerd te zijn, bewijs dat niemand van het gezin ten laste is van het OCMW.”*

Hieruit blijkt dat voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij duidelijk werd meegedeeld welke documenten ze diende bij te brengen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende documenten ingediend heeft:

- paspoort China;
- geboorteakte;
- Belgische identiteitskaart moeder;
- attest waarin de verzoekende partij verklaart dat ze geen onroerend goed en inkomen in China heeft en dat ze ten laste is van haar moeder die in België woont;
- bewijs van overschrijving van 24 september 2009 ten bedrage van 100 euro van de moeder van de verzoekende partij naar haar;
- een overzicht van 9 maandelijkse overschrijvingen ten bedrage van 109,68 euro naar het buitenland;
- 6 loonafrekeningen op naam van de moeder van de verzoekende partij;
- bewijs van aansluiting van de verzoekende partij bij de CM;
- attest van 3 januari 2011 van het OCMW dat de verzoekende partij geen financiële steun ontvangt.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat het ‘attest van onvermogen’, dat door de verzoekende partij bijgebracht wordt niet weerhouden kan worden, daar uit de vertaling blijkt dat het attest zich steunt op de verklaringen van de verzoekende partij zelf. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat op basis van de bijgebrachte stukken niet kan uitgemaakt worden of de verzoekende partij ten laste was van haar moeder voor haar komst naar België. Er werd slechts een bewijs van één overschrijving van de moeder van de verzoekende partij ten gunste van de verzoekende partij bijgebracht. Op basis van dit ene document kan niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij voor haar komst naar België ten laste was van haar moeder. Op het overzicht van 9 maandelijkse overschrijvingen ten bedrage van 109,68 euro in 2010 wordt niet vermeld van welke rekening het geld afkomstig is en ten gunste van wie het is. Hieruit kan niet afgeleid worden dat de moeder van de verzoekende partij elke maand 109,68 euro ten gunste van de verzoekende partij overgeschreven heeft. Daar op de loonafrekening geen melding gemaakt wordt van de soort arbeidsovereenkomst op grond waarvan de moeder van de verzoekende partij tewerkgesteld is en sinds wanneer de moeder van de verzoekende partij tewerkgesteld is, kan de verwerende partij niet nagaan of de moeder van de verzoekende partij, als referentiepersoon, over een stabiel en regelmatig inkomen beschikt.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze een begin van bewijs bijgebracht heeft en dat de verwerende partij haar had moeten contacteren om bijkomende informatie op te vragen, wordt erop gewezen dat voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij uitdrukkelijk werd meegedeeld welke documenten bijgebracht moesten worden. Voorts heeft de verzoekende partij voldoende tijd gekregen om deze documenten bij te brengen. Er wordt erop gewezen dat de verzoekende partij zelf zorgvuldig dient te werk te gaan en haar eigen onzorgvuldigheid niet aan de verwerende partij kan verwijten.

Voorts beperkt de verzoekende partij zich in het middel in wezen tot het stuk voor stuk bespreken van de vaststellingen van de bestreden beslissing en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende

partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Wat betreft de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegde merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatie-rechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuiniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan de verwerende partij overgemaakt ten tijde van de aanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon gehouden worden.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

In zoverre de verzoekende partij de schending van de hoorplicht aanvoert, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft een weigering tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wordt erop gewezen dat voor het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd meegedeeld welke documenten de verzoekende partij diende bij te brengen. Bovendien had de verzoekende partij steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen betreffende haar aanvraag en de door haar bijgebrachte stukken, in het kader van haar aanvraag en later, voor het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op

een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

De verzoekende partij roept ten slotte de schending in van het “*principe van voorzorg*.” De verzoekende partij licht op geen enkele wijze toe waarom zij van oordeel is dat dit beginsel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij het “*principe van professionaliteit*” aanvoert wordt erop gewezen dat dit geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is. In zoverre de verzoekende partij hiermee de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bedoelt, wordt gewezen op wat hierboven werd uiteengezet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN